

Sygn. akt V CSK 126/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa D.N., E.N. i W.N.

przeciwko J.B.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 sierpnia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej J.B. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 kwietnia 2015 r. oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powyższy wyrok pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną, którą oparła na naruszeniu przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), które jej zdaniem miało wpływ na treść wyroku, tj. wyłącznie na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c. „poprzez błędną ich wykładnię, polegającą na przyjęciu, że Sąd wykazał wyczerpanie przez pozwaną znamion przestępstw w rozumieniu prawa karnego, gdy w istocie Sąd Odwoławczy tego nie dokonał, a jedynie ogólnie wskazał, że pozwana popełniła wedle jego oceny przestępstwo, co skutkowało przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o zastrzonych wymaganiach formalnych oraz ograniczonym, limitowanym przez ustawodawcę, katalogu podstaw zaskarżenia. Może być oparta wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawy kasacyjne są jednym z elementów konstrukcyjnych skargi. Decydują o jej dopuszczalności oraz granicach rozpoznania. Oznacza to m. in., że skarga oparta na podstawach w ustawie nieprzewidzianych jest niedopuszczalna. Ustawodawca, reformując skargę kasacyjną ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r., nr 13, poz. 98) i nadając jej wyraźny charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, funkcjonującego głównie w interesie publicznym, przysługującego od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji, ograniczył zakres podstaw przez wyłączenie możliwości oparcia jej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W ten sposób doszło do ścisłego zharmonizowania podstaw kasacyjnych z charakterem postępowania kasacyjnego i zakresem rozpoznania skargi, oznaczonym w art. 398¹³ § 2 k.p.c., a także do jednoznacznego określenia funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania - art. 183 ust. 1 Konstytucji (wyrok SN z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt I UK 272/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna pozwanej, w tym jedyny sformułowany w niej zarzut, ogranicza się wyłącznie do polemiki z oceną dowodów, co czyni skargę niedopuszczalną jako nieopartą na ustawowej podstawie i tym samym podlegającą odrzuceniu (por. m. in.: postanowienia SM z dnia 18 sierpnia 2015 r., sygn. akt III PZ 6/15, OSNP 2017, nr 5, poz. 57, z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt II CSK 10/12, z dnia 2 marca 2012 r., sygn. akt III PK 73/11, z dnia 25 czerwca 2010 r., sygn. akt III CSK 107/10, z dnia 9 lipca 2008 r., sygn. akt V CZ 41/08, dostępne na www.sn.pl, z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76, Biuletyn SN 2005, nr 12, s. 8).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 2 i § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw